

Sygnatura akt XI C 1317/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Karolina Suder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Finanse sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 1317/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 16 października 2013 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) Finanse S.A. we W. domagała się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 279,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew strona powodowa podała, że dochodzi od pozwanego zapłaty za usługi telekomunikacyjne (telewizyjne) świadczone na rzecz pozwanego przez (...) S.A., zgodnie z umową (...)i D. H. oraz Pakiet R. (...) umowa abonencka numer (...). Pozwany nie płacił regularnie opłat abonamentowych, a po rozwiązaniu umowy nie zwrócił użyczonego sprzętu, co spowodowało naliczenie kary umownej. Roszczenie to zostało – w drodze cesji – przeniesione na stronę powodową.

W dniu 3 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądanie pozwu w całości.

W dniu 6 maja 2014 r. pozwany M. K. wniósł sprzeciw wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 14 maja 2014 r. sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2008 r. M. K. zawarł umowę z (...) S.A. na dostarczanie usług telekomunikacyjnych (telewizyjnych) w ramach pakietów: Podstawowego ((...)) i R. (...), przy ustaleniu opłaty abonamentowej w kwocie 37,90 zł brutto za Pakiet Podstawowy i w kwocie 19,90 zł za Pakiet R. (...).

/dowód: umowa z dnia 30.10.2008 r. – k. 38-39/

W dniu 28 sierpnia 2012 r. (...) S.A. wystawił notę obciążeniową numer (...) na kwotę 45,37 zł tytułem kary umownej w okresie podstawowym.

/dowód: nota obciążeniowa – k. 37/

(...) S.A. oraz (...) Finanse S.A. dnia 5 września 2013 r. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności.

/dowód: umowa sprzedaży wierzytelności – k. 26-27/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu Rejonowego strona powodowa (...) Finanse S.A. we W. nie wykazała swojej legitymacji materialnej w niniejszym postępowaniu, nadto dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2 art. 509 k.c.). Możliwe jest przeniesienie wierzytelności przyszłej, lecz musi być to wyraźnie zaznaczone w umowie przelewu. Uściślenia wymaga sam fakt przelewania wierzytelności jeszcze nieistniejącej, jak i warunków jej powstania.

Tymczasem w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest danych pozwalających na przyjęcie, iż przelew dokonany dnia 5 września 2013 r. pomiędzy (...) S.A. a (...) Finanse S.A. obejmował również należności z tytułu świadczenia usług telewizyjnych wobec pozwanego M. K.. Brak jest bowiem jakichkolwiek przesłanek do uznania, że wierzytelności te przeszły na stronę powodową. Powodowa spółka nie przedstawiła choćby wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności, który dałby podstawę do przyjęcia, że przedmiotem umowy zawartej dnia 5 września 2013 r. była wierzytelność wobec pozwanego.

Dlatego też należy stwierdzić, że strona powodowa nie jest czynnie legitymowana w niniejszej sprawie, gdyż nie jest ona wierzycielem pozwanego, ani nie służy jej inne prawo do co wskazanych w pozwie (i określonych w załącznikach do pozwu) wierzytelności.

Legitymacja czynna, jak i bierna jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy, badaną przez sąd w chwili orzekania, gdyż jej brak po stronie choćby jednej ze stron postępowania skutkuje oddaleniem powództwa. Podlega ona badaniu sądu z urzędu gdyż w przeciwnym razie sąd nie mógłby wydać rozstrzygnięcia co do istoty sprawy zgodnego z prawdą obiektywną.

Z dołączonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy (...) S.A. a (...) Finanse S.A. w dniu 5 września 2013 r. nie wynika, iż jej przedmiotem jest wierzytelność przysługująca wobec pozwanego. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot wierzytelności pieniężne określone w załącznikach. Jednocześnie strona powodowa nie dołączyła do akt sprawy informacji o wierzytelnościach będących przedmiotem umowy, w żadnej z powołanych wyżej postaci, które w sposób dostateczny identyfikowałyby oraz indywidualizowały przedmiot przelewu.

Z przedłożonej przez stronę powodową umowy przelewu wierzytelności nie sposób wywieść, aby jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. przeciwko pozwanemu. Tym samym dokument ten nie potwierdza, aby (...) Finanse S.A. nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w miejsce dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby powodową spółkę do żądania spełnienia świadczenia.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi więc wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Przenosząc powyższe na grunt okoliczności faktycznych rozpatrywanej sprawy, konsekwencją nie wykazania przez powoda, iż umową przelewu z dnia 5 września 2013 r. doszło do przeniesienia na (...) Finanse S.A. wierzytelności przysługującej zbywcy wobec pozwanego, jest również nie wykazanie zakresu i stanu tej wierzytelności.

Nadto w przekonaniu sądu orzekającego dokonanie umowy przelewu wierzytelności nie jest wystarczającym dowodem na istnienie wierzytelności, a zwłaszcza na realne wykonanie świadczenia, skutkującego obowiązkiem zapłaty ze jego spełnienie. Teoretycznie możliwe jest bowiem przeniesienie wierzytelności nieistniejącej, czy takiej która nie przysługuje zbywcy. Konsekwencje prawne takiej sytuacji reguluje przepis art. 516 k.c., zgodnie z którym zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.

Sąd nie wzywał strony powodowej do ewentualnego uzupełnienia dokumentacji, mając na uwadze fakt, że strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, a także, iż wykazanie legitymacji jest winno nastąpić samoistnie, bez dodatkowych wezwań.

Sąd uznał, że – zakładając, że strona powodowa wykazała legitymację czynną w tym postępowaniu – nie udowodniła istnienia i wysokości dochodzonego pozvem roszczenia. Strona powodowa nie udźwignęła bowiem ciężaru udowodnienia faktów, z których wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Podkreślić przy czym trzeba, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Chodzi tu o fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wykazujące istnienie prawa.

Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, publ. OSNC 1997/6-7/76). Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem a nie obowiązkiem sądu. W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

Sąd rozstrzygając przedmiotową sprawę w całości oparł się na dokumentach przedstawionych przez stronę powodową w postaci umowy, noty oraz umowy przelewu.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II zostało oparte o przepis art. 98 k.p.c., który nakłada na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów celowej obrony i dochodzenia praw, statuując zasadę odpowiedzialność za wynik procesu. . Sąd nie obciążył strony powodowej kosztami postępowania z uwagi na fakt, iż pozwany nie zgłosił, by poniósł jakiegokolwiek kosztów związane z postępowaniem.

Z tych względów sąd orzekł jak w wyroku.